

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Octauus. Quod annis probabiliter daret status priuationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

qui sub incerto currunt, (hac priuatione durante) nulli vsque adeò exagitari videntur, quàm illi qui studio prædicationis, Philosophiæ, aut Theologiæ prælecturæ, sese impendere habent. cum enim ex officij impositi natura, & conditione, intellectualem viuacitatem adhibere cogantur; priuationis verò efficacia non tantum inferiorem hominem, eiusque inordinatas passiones eradicare gestiat; sed etiam omnia perscrutetur, vsque ad diuisionem animæ, & spiritus, omnesque cogitationes, & cordis intensiones, discernat: tantam intellectus caliginem, & cæcitatem excitare solet, vt ab eiusmodi, (alias licet doctissimis viris, & perspicacissimo ingenio pollentibus,) ratio, mens, & consilium fugiant, omnique eorum sapientia deuoretur, ac homini stupidissimo in suis functionibus assimilentur. vndè etiam subsequitur vt nisi sese diuinæ providentiæ, toto corde, & plena voluntate accommodauerint; in delirium, stultitiæue se abituros, penè omni momento sibi videantur. quapropter à Domino Deo, qui in sui dispositione non fallitur, omnem intellectus suppressionem humiliter suscipiant, ac singulari memoria recondant; quod licet finita hac spiritali depuratione, in sequentibus statibus, ad tam enormes intellectus tenebras relapsari non sint: cum tamen ordinata vicissitudine, ad infimas amoris regiones deuentum fuerit, aliquam saltem intellectus

retractionem, & obnubilationem, se incururos. amor enim cum in infimis sphaeris seu sitibus, sub nunc collecto, & fundo, centre operatur, tan toperè ad intima, & abdita voluntatis latibula sese recipere solet, vt intellectus actiuitatem, seu operosam actionem, vt venenum reijciat, & tanquam hostem formidet, simplicique intelligentia, & silenti notitia fulciri velit.

Denique tantum quilibet de hoc calice bibit, quantum ipsi à patre luminum dispositum est, in hac vita gloriosius transformari, in eum, qui est splendor, & figura substantiæ Patris. Fidelis interea est Deus, qui non patitur a nos tentari supra id quod b possumus; sed etiam cum tentatione facit prouentum; & ita deducit ad inferos, vt reducat; ita accedentem amore repellit, vt tamen eius affectum, & desiderium super omnia sibi alligatum, constringat: licet diu, multumque in amoris diuini purgatorio perseveret, pro vt ex sequentibus videre est,

Quot annis probabiliter duret status priuationis.

ARTICVLVS OCTAVVS.

Sicut non omnes æqualiter sentiunt rigorem priuationis, sic etiam non æquè diu apud omnes durare, vtile erit ostendere. itaque depurationem amoris, determinatos absumere

a 1. Cor. 10. b Vt hic art. 9.

sumere annos, constat ex nonnullis. & quidem de sancto Patre nostro Francisco duos annos carentiæ, familiaritatis diuinæ legimus. Taulerus octo annis à Deo rogauit aliquem, qui in via perfectionis ipsum instrueret; & eo obtento *b* duobus annis mirabiles internas vicissitudines, & desolationes sustinuit. Sulo per decennium diuina carentia ablaçtabatur. Decem *c* quoque annis Beata Catharina Genuensis, mirum in modum interiores diuinæ præsentia absentias, passa est. Beata Clara de monte Falco *d* quindecim annos huic priuationi impendit. Aluarez post *e* lexdecim annos in vita mystica exaltatus, nouam lucem, nouum gaudium, nouamque internam beatitudinem est consecutus. Maria Aegyptiaca septemdecim annis in affectibus sensitiuis, & erroribus intellectuabilibus defœcata, ad purum decoxit scotiam suam. Sancta Mater Theresia octodecim annis, nullam singularem Dei amicitiam experta est. inter illos autem, duos *g* tam intolerabili spiritus angustia transegit, ut nulli rei aptius eam comparare posset, quam pœnis, & supplicijs damnatorum in inferno. Thomas à IESU [viginti *h* & eo amplius annis etiam euolutis diligentissimè plurimorum vitorum doctorum scriptis, solum speculatiuè

percipere non potuit, quidnam esset suprema & cœlestis hæc animæ cum Deo vnio, tot Sanctorum Patrum encomijs ac laudibus celebrata, donec tandem & cætera.]

Et ne quis animum despondeat diuino labore pertæsus; hortatur *i* Taulerus, ut si vel quadraginta annis in desiderio, siti, & expectatione Dei quemquam morari oporteret, merito hoc libenter, ac patienter in vera resignatione, pro acceptissimo Dei beneplacito pati deberet. cuiusmodi resignationi pro solatio accedit, quod Abram *k* cum nonaginta nouem esset annorum apparuerit Dominus dicens, ambula coram me, & esto perfectus. Entoch etiam, & Elias post plurima diuina colloquia, tandem prius ad singularem Dei amicitiam translati sunt. & quidem Sanctus Bernardus ad vltimum huius, vel initium æternæ vitæ, hanc spem, & patientiam extendit; vndè, inquit, [I si o homo vitam excellentem, & sanctorum appetitis, si Deum pro hac continue deprecaris, certus esto quia si perseueraueris pulsans, ipsam haud dubie consequeris. si non in vita, saltem ante mortem, per diem, aut horulam vnã. quod si nectunc obtigerit; inuenies ipsam in Deo in ipsa æternitate.]

Apud alios indeterminatum quidem,

a Chron. ord. *b* Tauler. pag. 833. *c* in vita ipsius pag. 18. *e* 2. Part Dial. *d* Apud Harph. lib. 2. part. 3. cap. 3. *e* Aluar. in vita ipsius cap. 2. *f* In vitis Patr. de vita ipsius. *g* Episc. Tiras. in eius vita lib. 1. cap. 12. *h* De orat. infusa in præfat. *i* Epist. 24. *k* Gen. 17. 18. Bern. apud Taul. serm. 2. Dom. 5. in Quadrag.

dem, attamen in longum protractum tempus reperimus. Vndè Bernardus ^a non sine audientis commotione, [en gratia ipsius, inquit, multis iam annis castè, sobrieque vivere curo, lectioni insisto, resisto vitij, orationi incumbo frequenter. Vigilo contra tentationes, recogito annos meos in amaritudine animæ meæ. sine querela me arbitror, quantum in me est conuersari inter fratres. superioribus potestatibus subditus sum; egrediens, & regrediens ad imperium senioris. aliena non cupio; mea potius, & me pariter dedi; in sudore vultus mei comedo panem meum. cæterum quod in his omnibus est, totum constat de consuetudine, de dulcedine nihil. quid nisi (iuxta Prophetam) vitula Ephraim sum, docta diligere trituram? denique in Euangelio qui hoc solum, quod facere debet facit, seruus inutilis reputatur. mandata forsan utcunque adimpleo, sed anima mea sicut terra sine aqua in illis.] Barbansonius quoque noster ^b tanquam singularem spiritualis tristitiæ causam, adfert, quod tam diu, & ad annos quasi duret.

Cæterum dubio procul, nemo ad actualem vsum modi operandi supernaturaliter pertingere potest, nisi per dispositionem ^c huiusce rigidæ priuationis; (defœcato, & purificato animo) suiipsius integrè compos ef-

ficiatur, bonamque subordinationem, omnium, tam inferiorum, quam superiorum virium consequatur. id quod passim in schola mystica, & signanter à Dionysio ^dasseritur. [insistens, inquit, vestigijs eius, qui pro benignitate sua primus athletarum fuit, cum certationibus, quæ ad Dei imitationem accedant, & actiones, & res, quæ ipsi, ne ad diuinitatis societatem perueniat, aduersantur; luctando superauerit. tum denique vna cum Christo, vt mysticè dicam, in baptismo, peccato morietur.] neque mirandum est, si in praxi, & vfu mysticæ felicitatis consequendo, tanta subinde protrahatur mora; quandoquidem [vix in vltima et etiam ætate, homo ad perfectam speculationem scientiarum peruenire possit.] id quod Sapiens aperte confirmat, cogitavi, inquit, in corde meo abstrahere à vino carnem, vt animum meum transferrem ad sapientiam, deuitaremque stultitiam, donec viderem, quid esset vtile filijs hominum, quo facto, opus est sub sole numero dierum vitæ suæ.

Ordinariè tamen, secundum quod hæc priuatio per se statum, & immediatam ad modum operandi supernaturaliter dispositionem, efficit; non solet ultra quatuor, aut quinque annos durare, pro vt in diuersis mysticæ praxi singulariter deditis experientia

compro-

^a Bern. serm 9. in Cant. ^b De Occult. sem. p. 2. c. 10. ^c Hier. 2. ^d De Eccl. Hier. cap. 2.
 e S. Thom. l. 3. contr. Gent. c. 48. f Eccles. 2.

comprobauimus *a* quod tempus etiam Taulerus *b* obseruasse legitur. refert enim de [quodam sui temporis Dei amico, quod Deus omnia, etiam singularissima dona sua ei subtraxerit, & per quinquennium, absq; omni consolatione, in magnis tentationibus, angustijs, & calamitatibus eum dereliquerit.]

Porro incredibile est dictu, quantum solati accedat ijs, qui in actuali praxi tam amarulenta diuinorum carentia, agonem suum decertant; cognoscere, & certificari, hanc durationem non tam ex ipsorum peccatis transactis, defectibus, & negligentijs in presentiarum commissis, quam ex ordinario diuini amoris profectu, & affectuum, errorumque depuratione, oriri. cum enim frequenter animum quasi despondeant, hac vnica certitudine non nihil respirant, humiliter expectantes, dum moram facit sponfus venire. quod dum fit, expedit omnino, vt in mystica praxi [aliquis versatus *c* quærat; qui auxiliatricem manum porrigat] [ad presentis enim vitæ beatitudinem, amicorum *d* societas requiritur, vt illis ad opera vitæ actiue, & contemplatiue præstanda, iuuetur, oblectetur, & exerceatur homo] ne fortè vel etiam in hoc agone decertans, deficiat in via. & ideò etiam licet [plures anni *e* in hoc proficientium, & priuationis statu transeant: interea tamen fit aliquod subinde *f* interstitium ab intenso dolore; alioqui in

paucis *g* diebus anima corpus desereret;] lassoque datur requies, & robur, vt in finem sustineat: pro vt iam consequenter dicemus,

Dono fortitudinis statum Priuationis durare tamdiu.

ARTICVLVS NONVS.

A Nimum etiam infractum, quasi imbecillum facit, ac terret, diuinæ carentiæ tam diutina molestatio; sed propter nimiam corruptæ naturæ à cœlestibus separationem, non potest facile magnum illud interpositu chaos transmeari. prauum enim est cor hominis, & inscrutabile, quis cognoscat illud? & quis non, si cum Ezechiele Propheta a spiritu eleuatus in visione Dei, coinquinationes cordis humani penitiùs perscrutaretur; quis inquam, non vnã post alteram abominationem, eamque semper maiorem, ad primum vsq; à Deo auersionis principium, perfoderet? vltima enim, & pessima abominatio quam Ezechiel *h* deprehendit, erant viri dorsa habentes contra templum Domini, & facies ad orientem; qui etiam adorabant ad ortum solis. ita profectò licet plurima sint peccata; attamen [originale *b* peccatum secundum eam quam ad actum habet inclinationem, consideratum; immediatè post essentiam animæ, quæ primum

T t m m

a vt accuratius in praxi par. 4. a. 6. *b* Institut. c. 1. *c* Rusbroch. de ornat. spirit. Nupt. c. 30. *d* S. Thom. 1. 2. q. 4. art. 8. c. *e* Ioan. à Cruc. de obscu. noct. l. 2. c. 1. & c. *f* c. 7. *g* c. 6. *h* Ezech. 3. i. S. Thom. 1. 2. q. 83. a. 3. c.